

Juli/august 2010

Så var den der: sommerferien!!!!

Chopingo nærmest hoppede ud af skolens dør: seks uger ventede ham uden lektier, madpakker, vækkeur og dårlig samvittighed. Han var egentlig glad for sin skole, men der var bare tit så meget andet, han havde mere lyst til.

Nu var han på vej over til orkestret for at sige god ferie. Musikerne havde spillet deres sidste koncert, men de var i gang med en cd-indspilning, så han vidste, at de var på arbejde. Da han kom hen i Symfonien, satte han sig ind i kantinen og ventede. Han vidste, at han ikke måtte gå ind i salen under optagelsen. Tænk, hvis han kom til at skramle med en stol eller faldt over et nodestativ? Det ville ødelægge hele optagelsen!

Da han havde siddet lidt og ventet, listede han sig alligevel hen og kiggede ind af et lille kig-hul i døren. "Blev de da aldrig færdige?" Lige idet han kiggede ind, så han dirigenten lægge sin dirigentpind fra sig og sige "God sommer – og tak for et fint forløb" – og så kom alle musikerne myldrende ud og begyndte at pakke deres instrumenter sammen. Nu havde de også sommerferie. Chopingo gik rundt mellem dem og fik sagt god ferie til de fleste. Pludselig var der én, der prikkede ham på skulderen. Det var hans gode ven, violinisten. "Kom lige med", sagde han. "Skal vi ikke lige have en sommerferie-is?" Det behøvede han ikke sige to gange, og snart sad de bænket i kantinen med en kæmpe vaffelis. "Hvad skal du så lave i ferien?", ville violinisten vide. "Først skal vi en uge i sommerhus", sagde Chopingo, "og bagefter kører vi til Berlin, hvor vi også skal være en uge. Det gider jeg ikke rigtig, for jeg tror, det bliver dødkedeligt: bare museer og kirker og sådan noget. Jeg vil hellere i badeland ligesom en af mine venner." Chopingo så træt ud bare ved tanken.

"Berlin!", sagde violinisten. "Det skal jeg også. Så kan vi mødes! En af mine gamle venner spiller i Berliner Filharmonikerne, som er et af de fineste symfoniorkestre i verden. Det kan være, jeg kan skaffe nogle gode billetter!"

Chopingo lyste op. Så kunne det måske alligevel gå hen at blive en spændende tur....

Da Chopingo sammen med sin mor og far en uge efter kørte ind i Berlin, havde de en aftale med violinisten om at mødes foran koncerthuset den efterfølgende aften kl. 19. Violinisten havde skaffet billetter til en koncert med Berliner Filharmonikerne og en verdensberømt cellist. Hun skulle spille Edvard Elgars cellokoncert.

De satte sig ind i den meget smukke sal og musikken begyndte. Det startede med en ouverture af Mozart. Hans mor fortalte ham, at en ouverture er en slags forspil f.eks. til en opera. Denne her ouverture var til operaen "Figaros bryllup". Det var meget elegant og levende musik. Du kan høre det her <http://www.youtube.com/watch?v=U4i6b3f4mjE> Chopingo var betaget! Orkestret spillede helt fantastisk. Han kunne godt forstå, at de var så berømte! Da cellisten kom på scenen, var Chopingo spændt. Han havde selvfølgelig hørt celloerne i orkestret derhjemme, men aldrig som soloinstrument foran hele orkestret. "Hold da op! Det var så smukt! Musikken brusede og bølgede, og celloen sang så helt vidunderligt! Du kan høre et uddrag af musikken her:

<http://www.youtube.com/watch?v=zT5IUQynPkg>

Tænk at kunne spille så smukt! Celloens mørke og bløde klang skabte nogle fantastiske billeder inde i hans hoved. Det var noget med vand og skov og en smuk pige (som lidt

lignede Lillemus....), og... Chopingo var sikker: lige pludselig vidste han, at han skulle spille cello! Han kunne mærke, at det her var "hans" instrument, "hans" lyd!

Da koncerten var færdig, fik han lov til at følge med violinisten om bag scenen, mens hans forældre drak en kop kaffe. Deromme mødte de violinistens gode ven, som også spillede cello!!! Selvom han var tysker og ikke forstod dansk, fandt han hurtigt ud af, at Chopingo var meget fascineret af hans instrument, og han viste ham det og gav ham lov til at stryge på strengene. Chopingos ven, violinisten, fortalte ham om celloen, som er et af de største medlemmer af strygerfamilien – kun overgået af kontrabassen. Violinen og bratschen er mindre, og dem holder musikeren under hagen, men det er celloen alt for stor og tung til, så den sidder man på en stol og støtter mellem benene. Der er også en pind, der støtter celloen på gulvet. Ligesom de andre strygerinstrumenter er der fire strenge, som er stemt i kvinter. Det betyder, at der er fem toner mellem hver streng. "Ja, ja", tænkte Chopingo, "det er meget godt – men klangen: det er klangen, der er så helt fantastisk smuk".

Han var så optaget af instrumentet, at han ikke opdagede sine forældre, som åbenbart var blevet trætte af at vente på ham. Uvilligt rev han sig løs, takkede den flinke cellist så godt, han nu kunne, og sammen vandrede de ud i Berlins sommeraften.

Han fortalte begejstret om celloen og den oplevelse, han havde haft, og inden han blev puttet i hotellets bløde seng, havde han fået overtalt sine forældre til, at han efter sommerferien måtte begynde at gå til cello på musikskolen derhjemme.

Lige pludselig glædede han sig til, at sommerferien skulle få en ende.....